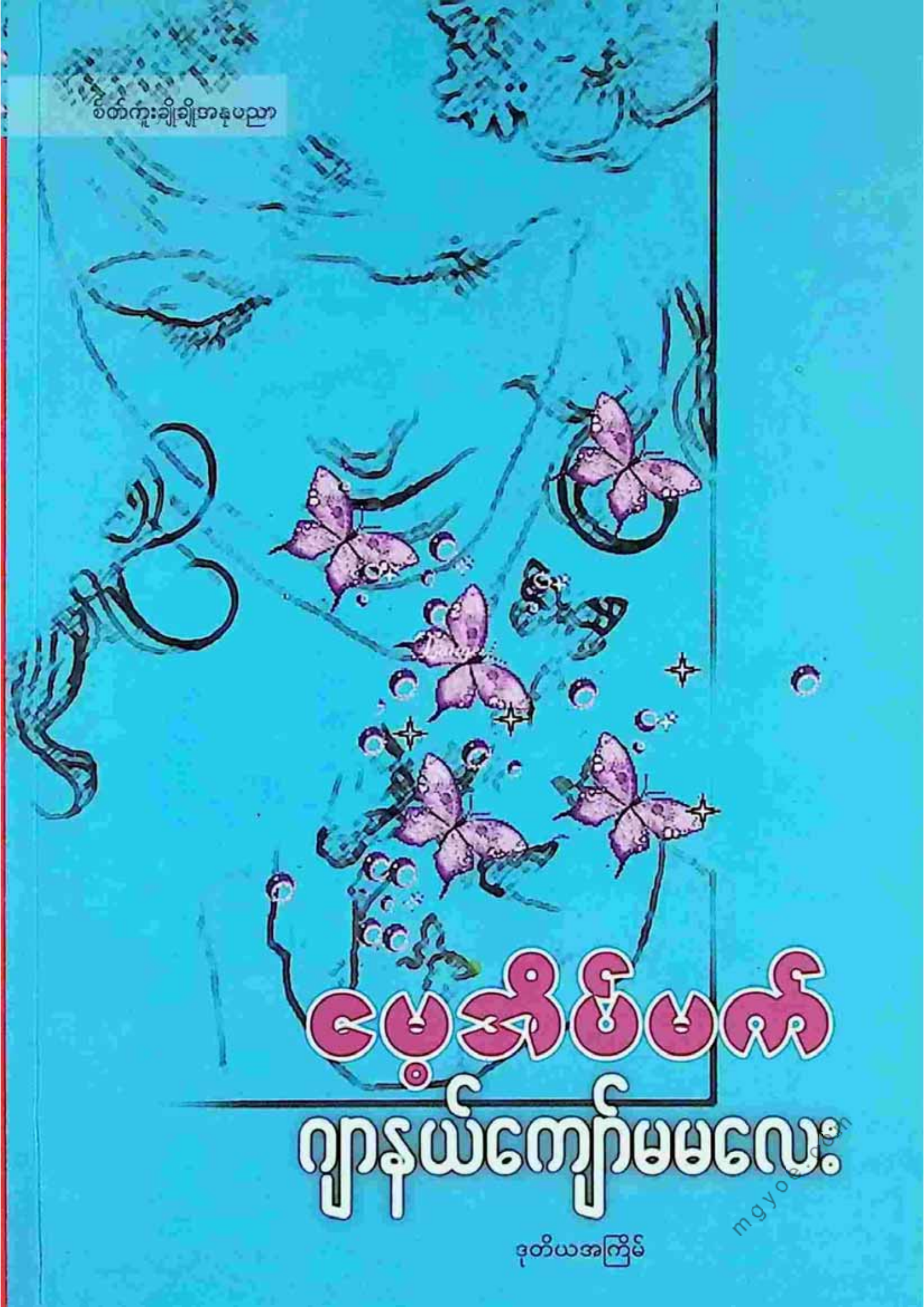

စိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ပေအိမ်ပက် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဒုတိယအကြိမ်

mgyno.com

နိုင်ပါစေ . . သတ္တိတန်ခိုး ထက်မြက်ပါစေ။
အမေ့ရွှေရေတင်မလေး၊ ရွှေရေလောင်းပါတယ်၊
တို့များ စီးပွားဖြစ်ပါစေ၊
ကိုင်း မေ့သမီးကြီး ခြေစမ်းကွယ် . . .

မေ့အိပ်မက်
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ISBN 9789997112378

WML17

9 789997 112378

900.00 KS

မေ့အိပ်မက်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင် - အမိအကပ်အို၊ တယုကပ်မှာ ၇၅ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဝင်တီ x ၁၈ • ၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၁၆၊ ဗေဗေဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၅၊ သီဟရတနာစာပေဇာတိအကြိမ်မူ။

ရောင်းစျေး ၉၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မေ့အိပ်မက်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

ပိဋိကတ္တယံ သံပုဏ္ဏံ
သဗ္ဗသိဒ္ဓိ သုခံဝဟံ
ဇီဝဂ္ဂေ မေနိသိဒ္ဓိတွာ

မန္တိဓာရေတု၊ သူရဿတီ

စီမြည်သော ကြေးစည်သံသည် ဘုရားခန်းထဲ၌ လွင့်ပျံလျက်ရှိ
နေ၏။ ထိုကြေးစည်သံတို့ မစုမီ တစ်ဆက်တည်း ဂါထာရွတ်ဆိုလိုက်
သော အသံမှာ ဘုရားခန်းပြင်ဘက်သို့ သာယာကြည်လင်စွာ ထွက်
လာလေသည်။

တင်မလေးသည် ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ ဘုရားဆောင်ထဲမှ ဂါထာရွတ်
ဆိုရင်း ထွက်လာခဲ့ကာ လသာဆောင်သို့ ကူးသွားလေသည်။ လသာ
ဆောင်ကြီး၌ အုတ်လက်ရန်းပေါင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်
ကာ ကောင်းကင်သို့ မော့၍ကြည့်လျက် သူရဿတီဂါထာကို သံနေ
သံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

လရောင်သည် မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ထိုးလျက်ရှိရာ လှပအေးမြ
သော လရောင်၏အငွေ့အသက်ကို တသက်သက်ဖြစ်ရင်း ဂါထာကို

၉ ခေါက်ပြည့်အောင် ရွတ်ဆိုနေပေ၏။

ဤမျှလောက် ဆိတ်ငြိမ်ဝပ်သော ယနေ့ည၌ လှရောင်ထဲတွင် မိမိ ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုနေသော ဂါထာသံကို အရပ်တစ်ပါးမှ ညင်းညင်းငြိမ့် ငြိမ့် လွင့်လာသံမျိုး မှတ်ထင်ကြားနာခံစားမိလျက် စောစောကထက် ပို၍ ကြည်နူးလာမိလေသည်။ ကြည်နူးခြင်းသည် သူ့အား ငြိမ်းချမ်း စေ၏။

အတိုင်းမသိသော ငြိမ်းချမ်းခြင်းသုခကြောင့် ရင်ထဲ၌ ငြိမ့်ရွန်းအေး မြလာလေသည်။

လမင်း၏ ဘေးပတ်ရံ၌ ခြံရံလျက်ရှိကြကုန်သော ကြယ်တာရာ တို့သည် ခါတိုင်းမြင်နေကျထက် လွန်ကဲ၍ စူးစူးလက်လက် တောက် ပြောင်နေကြသည်။

ထိန်လင်းနေသော လပြည့်ဝန်း၏ နောက်၌ရှိသော ကောင်းကင်ထု ပြင်ကြီးမှာ နီလာကျောက်ဖျာကြီးကဲ့သို့ ပိန်းပြာမှိုင်းနေသော လရောင် နှင့် တူယှဉ်ပြိုင် ပန်ရနေ၏။

တင်မလေးသည် မိုးလယ်တစ်ခွင်သို့ စူးစိုက်ကာကြည့်နေစဉ် လ၏ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ထုထည်ပြင်ကြီးသည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ မိုးကြွလှုပ်ရှားသွား သလို ထင်ရလေကာ မိုးသားကြီးသည် တစ်သားတည်းရှိရာမှ ကွဲဟ သွားလေ၏။

အလုံးစုံသော ကြန်အင်လက္ခဏာတို့ဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သပ္ပာယ် လှသော ရဟန္တာတစ်ပါးသည် ဘွားခနဲထွင်းဖောက် ရပ်ပေါ်လာလေ သည်။

ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးတို့ဖြင့် ဖန်ဆင်း၍ ထင်မြင်ကြည်ညို ကြည့်လိုက်သော ရဟန္တာပုံကို ကောင်းကင်၌ ရဟန္တာအစစ်သည် အကယ် ထင်ရှား ရပ်တော်မူနေဟန် စိတ်မှန်းဖြင့် အာရုံပြု၍ ထားသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်၍ သွားချေပြ . . .

ရဟန္တာသူမြတ်၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်၌ ကိလေသာ ကင်းစင်လျက် ဖြူစင် ကိန်းဝပ်သော အသရေတော်ကို ရည်မှန်းကြည်ညို ဝင်စားနေခိုက် သူ၏ ကိုယ်သည် ဖက်ရွက်ကလေးလို ဆွါပါးလျက်ရှိနေသည်။ တဒင်္ဂ၊ တစ်ခဏ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားလျက် စိတ်နှလုံးသိမ်မွေ့တည်ငြိမ်ကာ မခံစား စဖူး ခံစားချမ်းမြေ့ ပျော်မွေ့နေပေ၏။

မြောက်လေသည် ညင်းညင်းသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ဆောင်တော်ကူး ပန်းနဲ့တို့သည် လေအဟုန်တွင် ခိုစီးကာ သင်းကြိုင် ပျံ့မွှေးနေသည်။ အုတ်နီလမ်းမကြီးပေါ်၌ သဲမှုတ်ထား၍ သဲများကြဲဖို့ ထားလေရာ လရောင်သွန်းလောင်းထားသော သဲပွင့်တို့သည် စိန်ရောင် ငွေရောင်ထွက်ကာ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေကြလေသည်။

မနီးမဝေး၌ရှိသော ဂါတ်တဲမှ သံချောင်းခေါက်လိုက်သည်။ တင်မလေးသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံတွင် နစ်ဝင်ငြိမ်သက်နေရာက လှုပ်ရှားလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်မိလျက် အသံကြားရာ ဂါတ်ဘက် သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အချုပ်ထောင်၏ အမိုးကို မြင်ရသည်။ အချုပ်ထဲတွင်ရှိကြသော အကျဉ်းသမားများ၏ ဘဝကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင် လိုက်မိသည်။

မိမိမှာ လရောင်၏ အေးမြသော သုခကို ခံစားလျက် သောက ကင်းဝေး ချမ်းမြေ့သာယာနေပေသည်။

လရောင်ထဲတွင် ပူဆွေးသောကရောက်လျက် စိတ်ဆင်းရဲနေကြ မည့် အကျဉ်းသမားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိကာ ချက်ချင်းအာရုံပြောင်း ၍ မသာမယာဖြစ်လာသည်။

အချုပ်ထဲ၌ ကြိုးစင်တွင် သေဒဏ်သင့်မည့်သူ၊ ထောင်ထဲ၌ နှစ်ကြီး ကျမည့်သူများ ရှိကြပေမည်။ မိကွဲ၊ ဘကွဲ၊ သားကွဲ၊ မယားကွဲ၊

ဪ . . . ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ။

စောစောက ကြည်လင်အေးမြနေသော စိတ်သည် ရှုပ်ထွေးနောက် ကျိသွားလေ၏။ ကောင်းကင်တွင် ရဟန္တာကား မရှိတော့ပြီ။ အုတ်ချပ် ကလေးတွေ စီတင်ထားသော အုတ်နံရံထောင်တံတိုင်းကြီးနှင့် ကြိုးစင် ကို မျက်စိထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် အချုပ်ထောင်နှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင်ရှိကြသော အဆောက်အအုံများဆီသို့ လွှဲပြောင်းလိုက်ရ သည်။

သုံးထပ်တိုက်ပေါ်၊ လသာဆောင်ခန်းမမှ ဆီး၍ မြင်ရသော ရှုခင်း ကား မျက်နှာမူရာတည့်တည့် လမ်းမကြီးထိပ်၌ ပိတ်ဆီးဆောက်ထား သော ဆေးရုံအဆောက်အအုံတိုက်တန်းလျားကြီးရှိသည်။ ဆေးရုံကြီး မှာ လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်ဝပ်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ ဆေးရုံထဲ၌ ဝေဒနာခံစားလျက် သံခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြမည့် လူနာများကို တွေးမိပြန်သည်။

တင်မလေးသည် လရောင်ဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေစဉ်အတွင်း အနိဋ္ဌာရုံများ ဝင်မလာအောင် ပယ်ရှားဖျောက်ဖျက်ပစ်ရသည်။ ဆေးရုံ တန်းလျားတစ်ဖက်၌ မြင်နေရသော ရင်ခွဲရုံကို မကြည့်လို မမြင်လို၍ ကပျာကယာ မျက်နှာလွဲကာ ရုံးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

အုတ်ကြွပ်မိုး ပျဉ်ထောင် ရေနံသုတ်လျက် နှစ်ထပ်ဆောက်ထား၍ မြင့်မြင့်မားမား ထင်းနေသော ရုံးကြီးသည် ညအချိန် ဆိတ်သုဉ်းလျက် နေပေ၏။

ရုံးရှေ့ လမ်းတစ်လမ်းခြားလျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီး ထဲ၌ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုတွင် မီးရောင်များ မြင်ရလေသည်။

ထိုကျောင်းတိုက်ထဲမှ စာပြန်နေသော ကိုယ်တော်များ၏ အသံသည် သဲ့သဲ့ကလေး ဝေ့လာလေသည်။ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်မှ ဆွဲဆွဲငင်ငင်

ညည်းအံ့နေသော တရားသံကို ကျက်မိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်
လာသော တရားသံကား ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်ဖြင့် မသဲကွဲချေ။ အသံ
ကို ဆွဲငင်လျက် သံနေသံထား ရွတ်အံ့နေ၍ သဲ့သဲ့၊ သဲ့သဲ့ကြားရသမျှ
သော တရားသံကို စွဲငြိနှစ်ခြိုက်လျက် နားစွင့်ကာ အာရုံစိုက် နားထောင်
နေ၏။

စိတ်များပြန်၍ ကြည်လင် လန်းဆတ်လာပြန်သည်။ ကောင်းကင်
မှ လသည် ပြောစရာမရှိ၊ သာသည်ထက် သာလာလေ၏။ ပူပင်သော
ကမရှိ၊ အဆီးအတားမရှိသည့် အရောင်၏ ဝင်းပတောက်လင်းသော
အသိကို သေသေချာချာခံစားနေမိပြန်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းနောက်ရှိ တစ်မြို့လုံးသုံး ခပ်သောက်ကြသော
ရေကန်ကြီးထဲဝယ်၊ ကြာပန်းကြာစွယ်တို့သည် လရောင်၏ စက်ဝန်း
ထဲ၌ မိနေကာ ရေပေါ်တွင် ညွတ်လျက်မှေးငိုက်မျဉ်းနေကြပေ၏။

အိမ်ထောင့်၌ရှိသော ဓာတ်တိုင်မှ မီးလုံးကို ငုံ့၍ကြည့်သည်။
အင်အားနည်းနေရှာသော မီးရောင်ကလေးသည် လရောင်ထဲ၌ ဝါကြန့်
ကြန့် ဖြစ်နေကာ နေ့ခင်းကြောင်တောင်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးထားသလို
တွေ့ရလေ၏။

အိမ်ပေါ်မှဆီး၍ မြင်မြင်သမျှ လရောင်ထိန်ထိန်သာနေသော ကမ္ဘာ
လောကကြီးကို သိမ်းကျုံး၍အားရပါးရ ဝဝကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲ၌ မှန်တံခါးမှ ဝင်နေသော လရောင်မှာ ပြောင်ပြောင်
ထင်းထင်းမဟုတ်၊ မှန်လဲ့လဲ့ဖြစ်နေသည်။ တင်မလေးသည် တံခါးကို
ဖွင့်လှစ်ကာ သံတိုင်ကြားမှ လမင်းကိုတစ်ချက် မော်ကြည့်လျက် အိပ်ရာ
ပေါ်၌ လှဲချလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ပက်လက်လန်
နေလျက် လရောင်ကို ခံယူရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အေးမြကြည်လင်

နေကာ မျက်လုံးများ မွှေးထားလေသည်။ တင်မလေးကား တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားလေပြီ။

ကောင်းကင်မှ နတ်မြင်းသည် ပျံသန်းလျက် လာချေပြီ။ တင်မလေး သည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားကာ အိမ်ထောင့်၌ရှိသော ဓာတ်တိုင် အောက်၌ ရပ်လျက် နတ်မြင်းပျံကို မော့ကြည့်နေ၏။

နတ်မြင်းကို စီးချင်သော အာသာငမ်းငမ်းစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဖိုလှိုက် နေပေသည်။

နတ်မြင်းပျံသည် ခေါင်းပေါ်၌ လှည့်ဝဲလာခြင်းကြောင့် ရင်ပို၍ခုန် လာသည်။ “ဒီမြင်းကို စီးရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟု တသသ နှင့် တမ်းတကာ မျက်တောင်မခတ် မော့ကြည့်နေလေ၏။

နတ်မြင်းပျံသည် အမြင့်မှ ဓာတ်တိုင်ဖျားသို့ သက်ဆင်းလာနေသော အခါ တင်မလေးသည် ဓာတ်တိုင်ကို ဖက်လျက် “စီးရတော့မည်” ဟု ရင်ထဲ၌ တသိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ရှိနေသည်။

ဓာတ်တိုင်ဖျားလောက်မှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာပုံ ကိုမြင်လျှင် အနားရောက်က အသင့်စီးလိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ မကြာမီ နတ်မြင်းပျံသည် တက်နိုင်ရုံအနေသို့ ရောက်လာ၏။ တင်မ လေးမှာ မြင်းပေါ်သို့ ဘယ်ပုံရောက်လျက် ဘယ်လိုမြောက်ပါသွားမှန်း ပင် မသိတော့ကာ ကောင်းကင်သို့ မြင့်တက်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်တွင် တရိပ်ရိပ်ပျံသန်းလျက်နေစဉ် အသည်းထဲ၌ အေးမြနေသာ အသိကို ခံစားသွားရသည်။ ဘယ်ကိုပျံ၍ ဘယ်ရောက် မည်မှန်းမသိ၊ မြင့်သည်ထက်သာ မြင့်သွားကာ တိမ်တောင် တိမ်ထူထဲ သို့ တိုးဝင်ပျံသန်းနေလေ၏။ တင်မလေးသည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ အောက်၌ ဘယ်အရာမျှ မမြင်ရတော့ဘဲ တိမ်ပြင်ကြီးဆိုင်း နေခြင်းသာ တွေ့ရလေသည်။

မြင်းပေါ်၌ လျင်မြန်သော အဟုန်ကို သတိထားမိသည်။ မကြောက်
မရွံ့ ရဲရင့်သော သတ္တိကား လူဖြစ်မှ မဖြစ်စဖူး ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်
နေ၏။

အမြင့်သို့ တက်ပျံသွားနေရာမှ တစ်ဖန် အနိမ့်သို့ထိုးဆင်းနေသော
အဟုန်ကြောင့် အောက်သို့ ငုံ့စိုက်ကြည့်လိုက်လာသည်။

အရာဝတ္ထုများကား တစ်စစ သဲကွဲလာချေပြီ။ သစ်ပင်၊ တော
တောင်၊ ရေမြေတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရသည်။

နတ်မြင်းပျံသည် တောအုပ်ကြီးအနီးသို့ သက်ဆင်းပျံသန်းနေ
သည်။ တောအုပ်ကြီးထဲ၌ ရဟန်းသံဃာများစုဝေးလျက် ထိုင်စည်းဝေး
နေကြပုံကို အပေါ်မှ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့နေရသည်။

စည်းဝေး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသော ရဟန်းစုထဲမှ ရဟန်းတစ်ပါးသည်
မတ်တတ်ရပ်ကာ တင်မလေးကို ကြိုဆိုစောင့်လင့်နေ၏။ မကြာမီ တင်
မလေးသည် မြင်းပေါ်မှမြေပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဖူးတွေ့ရသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်သည် တင်မလေးကို လက်ပြလျက်ခေါ်
ကာ တောလမ်းအတိုင်း တောထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ တင်မလေး
လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်သွား၏။

မနီးမဝေးသို့ ရောက်ကြသောအခါ မြေပေါ်တွင် ပေါက်နေသော
သစ်ပင်ကလေးနှစ်ပင်အကြား၌ ပေါက်နေသော အပင်တစ်ပင်ကို နုတ်
ယူကာ တင်မလေးဘက်သို့ လှည့်လျက် ကမ်းပေးရင်း နှုတ်က “ရှေ့ ဆေး”
ဟု ဆိုလိုက်၏။

တင်မလေးသည် ဆေးပင်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ
နိုးသွားလေသည်။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ထဲ၌ စီးရသော နတ်မြင်းပျံနှင့် ဖူးရသော
ဆရာတော်ဘုရား၏ သဏ္ဍာန်တို့သည် သေရာသို့ ပါသွားမည့်အထိ

မျက်စိထဲ၌ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မပျောက်မပျက် စွဲသွားချေပြီ။
 တင်မလေးသည် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်သည်။ လရောင်
 သည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားပြီ။
 နတ်မြင်းပျံကိုစီးကာ တောထဲမှ ဆေးပင်ကို ရခဲ့သော အိပ်မက်ထူး
 ကို ဆန်းကြယ်လှချည့်ဟု ကြက်သီးမွေးညင်းထမိတော့သည်။
 အပြင်ဘက်၌ ဆောင်းလေသည် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေလေသည်။
 တင်မလေးမှာ အေးစိမ့်လာသဖြင့် ခြေရင်းကစောင်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ
 ကိုယ်ပေါ်၌ ဖြန့်ခြုံလျက် တစ်ဖက်သို့စောင်း၍ လှည့်လိုက်ပြီးနောက်
 မြင်းနှင့်ဆေးကို အနုလုံပဋိလုံ အတောမသတ် တွေးတောစဉ်းစားရင်း
 မျက်လုံးကျယ်နေလေ၏။ ။ ။

[၂]

ကောင်းကင်၌ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့သာ ရွေ့လျားပြေးလွှားနေပြီး မိုးမရွာပေ။ အိမ်ရှေ့ရှိ ရွက်လှပန်းပုံးထဲ၌ ရွက်လှပန်းတို့သည် နံနက်ခင်းတွင် ရွှင်လန်းစိမ်းစိုနေကြပေသည်။

ဒေါ်လဲ့သည် အိပ်ရာမှ စောစောကြီးထကာ ဆေးလိပ်တစ်တိုနှင့် အိမ်ပေါက်ဝ၌ ထိုင်နေလေ၏။ လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာပြုထိုင်ကာ ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ရင်တွင်း၌ ဝေခွဲ၍မရနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကို မီးခိုးနှင့်အတူ မှုတ်မှုတ်ထုတ်နေသည်။

စစ်ပြီးခေတ် တောမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာကြသည်။ ရှိစုမဲ့စု အတွင်းပစ္စည်းကလေး ထုခွဲရောင်းချလျက် ကျောက်မြောင်းဘက်၌ မြေကွက်တစ်ကွက်ဝယ်ကာ ဝါးထရုံ၊ ဓနိမိုးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်လိုက်သည်။

အသက် ၆၀ အရွယ် ခင်ပွန်းသည် ဦးအောင်ညွန့်၏ မြေတိုင်းစာရေး ပင်စင်လစာကလေးမှာ သားသမီး ငါးယောက်နှင့် မလောက်မင ကြပ်တည်းနေ၏။ ဒေါ်လဲ့သည် ရပ်ကွက်ထဲ၌ အသိဆေးလိပ်ရုံကြီးတစ်ရုံ တွင် ဆေးရိုးစစ်၊ ဖက်ရွေးအလုပ်ကို သွားလုပ်ပေးရသည်။ ဆေးလိပ်

လိပ်တတ်သော်လည်း လေနာရောဂါရှိ၍ အညောင်းမထိုင်ဝံ့ပေ။ ဆေးလိပ်ခုံ၌ ဆေးစပ်၊ ဖက်ရွေးအလုပ်ကို သွားလုပ်ကိုင်ပေးကာ ခုံရှင်၏ ပေးစာကမ်းစာကလေးနှင့် ပင်စင်လစာ စုပေါင်းလျက် တစ်လနှင့် တစ်လ အလျဉ်မီအောင် မနည်းခြစ်ခြုတ်သုံးစွဲရသည်။

ဦးအောင်ညွန့်မှာ လူအေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လဲ့စီမံရာ နာခံကာ ထားရာတွင် နေရလေသည်။ ဒေါ်လဲ့ဆေးလိပ်ခုံသို့ ထွက် သွားလျှင် အိမ်ကနေ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်းရ၏။ အသက်ကြီးမှ မုဆိုးဖိုဘဝနှင့် မနေဘဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုကာ မယားငယ်ငယ်ယူ လာခဲ့၍ သားနှစ်ယောက်မှာ အကြီးဆုံးက ၁၀ နှစ်သား ဖြစ်နေလျက် အငယ်က ၈ နှစ်သားရှိလေသည်။

သားနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားရသဖြင့် လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းဖို့ရာ အားမကိုးရသေးပေ။ ၆ နှစ်၊ ၄ နှစ်၊ ၃ နှစ်ရွယ် သမီးကလေး သုံးယောက်ကို အိမ်အလုပ်လုပ်ရင်း ကြည့်ရှုထိန်းကျောင်းနေရ၏။

အငယ်ဆုံး သမီးထွေး အပုကလေး ရေငတ်ဝမ်းကျနာနှင့် သေမ တတ်ဖြစ်လိုက်စဉ်ကနေ ပြန်တိုးငွေချေးကာ ကုသခဲ့ရသောကြောင့် ရသည့် ဝင်ငွေထဲမှ အတိုးကို လစဉ်ဖွဲ့ဆပ်နေကြရ၏။

ဆိုင်ကလစာယူ စားသော ဆိုင်ကြွေးကလည်း တစ်လနှင့်တစ်လ ပြေလည်အောင်ပင် မရှင်းနိုင်ဘဲ လုံးလည်လိုက်နေတော့ကာ ပင်စင် လစာကလေးမှာ ထုတ်လာတာနှင့် ပြောင်သွားလေ၏။ လက်ထဲ၌ အရေးအကြောင်းရှိလို့မှ တစ်ဆယ်၊ ကိုးကျပ်မရှိ။ အကြွေးများကလည်း နားပူလွန်း၍ ဒေါ်လဲ့သည် အိမ်ကိုရောင်းပစ်ရန် မျက်စောင်းထိုးနေလေ သည်။

“ဒီအိမ်ပေါ်နေပြီး ငတ်နေကြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဘိုးကြီးရဲ့ အိမ်နဲ့ မြေကိုရောင်း တော်ရာမှာသွားနေပြီး ဈေးဖြစ်ဖြစ်ရောင်းမှ . . .”

ဒေါ်လဲ့က အိမ်ရောင်းရအောင် ဆွယ်တိုင်း ဦးအောင်ညွန့်သည် သဘောမတူဘဲ ခေါင်းကြီးကိုယမ်းကာ မှိုင်ငိုင်းနေတတ်သည်။ ဦးအောင်ညွန့်သည် အခြေကို မဖျက်ဝံ့ပေ။ ရန်ကုန်တွင် လူတွေ ခွေးနေရာမရသလို ဖြစ်နေကြသည်အတွင်း မိမိတို့မှာ အိမ်ကလေး မြေကလေးရှိသေး၍ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွင် နေကြသော သူများတကာနှင့်စာရင်တော်ပါသေးရဲ့ဟု ဒီအိမ်ကလေးနှင့်သာ စိတ်ဖြေနေရပေသည်။

အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်များကလည်း အပေါက်အလမ်းမတည့်၊ မိမိအသက်အရွယ်နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း မလုပ်နိုင်။ ငွေရင်းငွေနှီးကလည်း တစ်ပြားမှမရှိ။ လခစားအလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေရန် ကြံစည်သော်လည်း အလုပ်ကရှား၍ အလုပ်ရှာမရပေ။ ရသည့် ပင်စင်လစာကလေးဖြင့်ပင် ကုတ်ကတ်သုံးစွဲဖို့ရာသာ ရှိသည်။ အိမ်ရောင်းရေးကို လုံးလုံး သဘောမတူနိုင်ဘဲ ငြင်းဆန်နေပေသည်။

“တော့အိမ်ကိုပဲ တော်ဖက်ပြီး ငတ်နေတော့၊ တော့ကလေးတွေ ကျုပ် ရှာမကျွေးနိုင်ဘူး။ တော်ကတော့ သေခါနီးတော့ ဘယ်ပူမလဲ။ ကျုပ်မှာသာ ကလေးတွေနဲ့ စားစရာမရှိ၊ ဝတ်စရာမရှိ ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ထမင်းကြမ်း ယပ်ခတ်စားချင်တဲ့ လူကြီးမြန်မြန်ရင်လည်း သေစမ်းပါတော်၊ ဒါမှ ကျုပ်အိမ်ရောင်းရမယ်”

ဒေါ်လဲ့က ထိုင်ဆိုလျှင် ထိုင်လျက်၊ ထဆိုလျှင် ထကာ ဒေါ်လဲ့၏ ဩဇာကို မသွေဖည်သမျှ အိမ်ရောင်းရေးကိုမူ တင်းတင်းကြီး ခေါင်းမာနေလေ၏။

ဒေါ်လဲ့သည် ဆွယ်မရ၍ ခုနစ်သံဟစ်လျက် ပါးစပ်ကြမ်းတိုက်ကြည့်သည်။ အိမ်ရောင်းအောင် မိုးလင်းက မိုးချုပ် နားပူနားဆာ လုပ်ကြည့်သည်။ ချောမော့၍လည်း ပြောလေ၏။ ဘယ်လောက်ဆူပူ ဆဲဆိုရန်တွေ့နေစေ၊ ဦးအောင်ညွန့်သည် မဖြူဘဲ အိမ်ကိုမရောင်းဘူးဟု

စိတ်ထဲ၌ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ညက အိမ်ရောင်းရန်ပြောမရ၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်လဲ့၏ ဆူပွက်သံသာ လူကြားလျက် ဦးအောင်ညွန့်မှာ ဘာပြောနေနေ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ခေါင်းခါနေ၏။

“ဒီအဘိုးကြီး ကတ်ဖဲ့လုပ်နေတယ်၊ မနက်ကျရင် ကလေးတွေခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်။ ဒင်းနဲ့အိမ်နဲ့ ထားခဲ့မယ်”

ဒေါ်လဲ့သည် နောက်ဆုံးဤသို့ပိုင်းဖြတ်ကာ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်ရာမှ အစောကြီးထလျက် ညက အကြံအတိုင်း အိမ်ကဆင်းသွားရန် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကလေးတွေနှင့် ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့အိမ်သွားနေရမည် မသိ၍ ဆင်းသင့် မဆင်းသင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လဲ့သည် လမ်းဘက်သို့ ငေးလျက်ရှိသည်။ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ မရှိကြသေးဘဲ ရှင်းနေ၏။ ညက မိုးရွာထား၍ ခြံစည်းရိုးပတ်လည်၌ ပေါက်နေသော သစ်ပင်တို့မှာ လန်းလန်းစွင့်စွင့်ဖြစ်နေကြသည်။

“အဒေါ်လဲ့ စောစောစီးစီး ထနေသလား”

ဒေါ်လဲ့သည် အူသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံ၌ ဆွယ်တာအင်္ကျီအနီ၊ ပိုးတွန့်လုံချည်နက်ပြာဝတ်လျက်၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပါးချိုင့်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးလာသော တင်မလေးကို မြင်ရ၍ ကပျာကသီအိမ်ဝမှ ထကြိုလေသည်။

“အလိုလေးတော် . . . တင်မလေးတော့ အသက်ရှည်ဦးတော့မှာပါပဲ။ ညကပဲ မဆီမဆိုင် မတွေးဘဲနဲ့ တင်မလေးအိမ်လာတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်နှယ်စင်းလိုက်တာ . . . လာ-လာ”

တင်မလေးသည် “ဘကြီးညွန့်ကော” ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ပြောတတ်ပါဘူး . . . ထပလား . . . နောက်ဖေးမလားမသိဘူး။ အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“စက်ပန်းထိုးရတာ ညောင်းလွန်းလို့ အဒေါ်လဲ့ရယ် မနက်စော စော ထလမ်းလျှောက်တာ၊ အဒေါ်လဲ့မြင်တာနဲ့ ဝင်လာတာပါ”

ဒေါ်လဲ့သည် ခါးက ထဘီကိုဖြန့်လျက် ကိုယ်နှင့်ချပ်နေအောင် ပြင်ဝတ်ကာ တင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။ အသက် ၄၀ ကျော် ရှိသေးလျက် သွားများကျိုးနေသဖြင့် အမယ်ကြီးအိုလို ပါးများချိုင့်နေကာ ပိန်ခြောက်နေ၏။

“ဆန်းပါတယ်တော် . . . ဆန်းပါတယ် . . .၊ အဒေါ်လဲ့ ညက မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်တယ်။ အိပ်မက်ထဲ တင်မလေးအိမ်လာသတဲ့၊ အခုဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားပဲလား မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် နီနီပဲ”

တင်မလေးသည် အသံထွက်အောင် ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။ “အိပ် မက်က စင်းလှချည်လား အဒေါ်လဲ့ရဲ့” ဟု ပြောကာ ဆက်ရယ်နေလေ သည်။

“အေးတော် . . . ကြံကြီးစည်ရာ အိပ်မက်နှယ်စင်းတာမှ သိပ်စင်း တာပဲ။ အိပ်မက်များ မက်လည်းမက်ခဲပါတယ်၊ မက်ပြီးလည်း ဘယ် တော့မှ မမှတ်မိတော့ဘူး မေ့တာပဲ”

ဒေါ်လဲ့၏ မျက်နှာကိုစိုက်၍ကြည့်နေသော တင်မလေးသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို သတိရနေသည့်ပမာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လန်းနေကာ စကား ဆုံးအောင် ပြုံး၍နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်မလည်း အိပ်မက်မက်ခဲပါတယ်။ မက်ပြီးလည်း မေ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက မက်တဲ့အိပ်မက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ

မမေ့နိုင်ပါဘူး အဒေါ်လဲ့ရယ်”

အဒေါ်လဲ့သည် တင်မလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေ၏။ တင်မလေးက ပြောပြီးမဆက်ဘဲနေ၍ “ဘာအိပ်မက်များတုံး”ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

တင်မလေးသည် မျက်လုံးကို အထက်သို့ပင့်လိုက်ကာ ကောင်းကင်သို့ လှမ်းကြည့်ထားရင်း ပြုံးရွှင်ချိုမြသော မျက်နှာထားဖြင့် စပြောပြနေ၏။

“အိပ်မက်က အဆန်းပဲ အဒေါ်လဲ့ရဲ့၊ ကျွန်မ ၁၈ နှစ် သမီးလောက်က မက်တာ။ ဒီတုန်းက ဖေဖေတို့ မေမေတို့မသေကြသေးဘူး၊ တောမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကောင်းစားတုန်းအချိန်ပေါ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်မြင်းပျံကြီးကိုစီးပြီး ကောင်းကင်ပျံသွားတော့ တောအုပ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးတွေရှိတဲ့ နေရာရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျွန်မကို တောထဲခေါ်သွားပြီး သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင် နုတ်ပေးတယ်၊ ရှေ့ ဆေးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မက်တာကြာပါပြီ ၁၀ နှစ်လောက်ရှိရောပေါ့၊ ကျွန်မပဲ အခု ၂၈ နှစ်ရှိနေပြီဟာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ဒီအိပ်မက်ကို မမေ့နိုင်ဘူး။ ညက မက်သလိုပဲ အတိုင်းသား မျက်စိထဲ ပေါ်နေတာပဲ”

တင်မလေးသည် မိမိအား မျက်တောင်များ စင်းကာ စိုက်ကြည့်နားထောင်နေသော ဒေါ်လဲ့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ မျက်နှာလှည့်၍ “ဘကြီးညွန့်နိုးပလား”ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ညွန့်သည် မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းကလေးဖြင့် ရေသုတ်ထွက်လာရင်း “စောလှချည်လား တူမကြီး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဦးအောင်ညွန့်အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးနောက် မောင်လှနှင့် မောင်မြ

မောင်တို့ အိပ်ရာက ထလာကြသည်။ အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြင့် တင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ကြကာ အိမ်ဘေးရေစင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

အိမ်၏ အတွင်းခန်းထဲ၌ ကလေးငိုသံထွက်နေသည်။ ဒေါ်လဲ့သည် အခန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ “နေဦး . . . တင်မလေး ရေ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သွားပါဦး” ဟု ပြောသည်။

တင်မလေးသည် ကလေးငိုသံကို နားစွင့်လျက် “ခုငိုနေတာ မနုလား၊ အပုလား။ မစုလည်း မထသေးပါလား” ဟု ပြောရင်း ဆက်လက်၍ “နေပေစေ မသောက်တော့ပါဘူး အဒေါ်လဲ့ရယ်၊ ဒီနေ့ မြို့ထဲမှာ စက်တစ်လုံးငှားမယ်ဆိုတာ သွားကြည့်ရဦးမယ်။ ကျွန်မစက်က သိပ်မကောင်းလို့ ရောင်းလိုက်ချင်တယ်၊ အသစ်မဝယ်နိုင်ခင် အဟောင်းပဲ ငှားသုံးမလားလို့။ သွားမယ်နော်”

တင်မလေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထ၍ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒေါ်လဲ့မှာ ကလေးခေါ်ရန် အိမ်ခန်းထဲသို့ သွားမည်ပြုပြီးမှ ရပ်နေသည့် နေရာက မကြွဘဲ တင်မလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရပ်ကြည့်နေသည်။

အိမ်ထဲမှ ကလေးငိုသံကား ဆူညံနေသည်။ ဦးအောင်ညွန့်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကာ အပုကို ချိပိုးလျက် ထွက်လာလေသည်။

အိမ်ရှေ့၌ အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည့်ခြေလှမ်းဖြင့် ကိုယ်ဘေးစောင်းရပ်လျက် လမ်းဘက်သို့ ကြောင်ငေးကြည့်နေတုန်း ရှိသေးသော ဒေါ်လဲ့ ဆီသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အနားကပ်သွားကာ “မယ်လဲ့ ဘာများကြည့်နေတာတုံး” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လဲ့သည် ဆတ်ခနဲ ဦးအောင်ညွန့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ အပုမှာ ဦးအောင်ညွန့်ကိုယ်ပေါ်တွင် အငိုတိတ်ကာ မျက်လုံးကို

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် စုံပွတ်လျက်နေ၏။

“ကျုပ်တို့တော့ ချမ်းသာဦးတော့မှာပဲ။ အမယ်လေး ကျုပ်ကံပဲ၊ အဘိုးကြီး ကျုပ်ကံပဲ”

ဒေါ်လဲ့သည် ထီပေါက်သော မျက်နှာမျိုး အူမြူးရွှင်ပျလျက်၊ မထိန်း နိုင် မသိမ်းနိုင်၊ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မူမမှန်သော ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာအသံကြီးဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုထု၍ ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ညွန့်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလျက် ဒေါ်လဲ့၏ သွေးရူး သွေးတမ်းအမူအရာများကို အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ စိတ်များ နောက်သွား သလားဟု အကဲမခတ်တတ်အောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ထိုင်စမ်းပါဦး ဖအေကြီးရယ်၊ ကျုပ်ထင်တာ မလွဲပါဘူး။ ကျုပ် အဖို့ပါ၊ ကျုပ်ကံပါ”

ဦးအောင်ညွန့်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့်ပင် ဒေါ်လဲ့၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ဖျင်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးရှိရာသို့ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် လျှောက်သွားကာ ခြေသလုံးနှင့် ကုလားထိုင် တိုက်မိမှ အသာစမ်းထိုင်ချလိုက်ရသည်။

ဒေါ်လဲ့သည် ဦးအောင်ညွန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြမ်းပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်လာထိုင်သည်။ မိမိအား သတိလစ်မတတ် ပြူးကြောင် ကြည့်နေသော ဦးအောင်ညွန့်၏ ဟန်ပန်ကို ဂရုမပြုနိုင်။ ရင်ထဲရှိတာ တွေ ပြောချင်လွန်းအားကြီး၍ ဘာကအရင်စပြောရမှန်း မသိအောင် မွန်နေသောကြောင့် အစီအစဉ်နှင့် ပြောရန် မနည်းကြိုးစားပြီး ပြောရ လေ၏။

“ဒီမှာရှင့် . . . ၊ တင်မလေးရယ် . . . စောစောစီးစီး ကျုပ်ဆီ ပေါက်လာပြီး သူ့အိပ်မက်ပြောသွားတယ်။ ညကလည်း ကျုပ် အိပ်မက် တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အိမ်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့နဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

မဆန်းဘူးလား”

ဦးအောင်ညွန့်သည် ဟနေသော နှုတ်ခမ်းကို စေ့လိုက်ကာ မျက်ခုံး ရှုံ့၍ “အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ပြောပါဦးမယ်။ အဲ . . . သူ့အိပ်မက်က ဟို ၁၀ နှစ်လောက်က မက်တာတဲ့၊ ကောင်းကင်ကို မြင်းပျံကြီးစီးပြီး ပျံသတဲ့ လေ။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ကျုပ်ဆီ ဒီနေ့မနက် စောစောစီးစီးကြီးလာပြော ရတာ ကျုပ်တို့ ချမ်းသာဖို့ အတိတ်လာပေးတာလို့ ကျုပ်တော့ နိမိတ် ကောက်လိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ မြင်းသွားလောင်းမယ်”

ဦးအောင်ညွန့်သည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်၍ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပစ် လိုက်ချင်သည်။ သည်လောက်စိတ်အားထက်သန်စွာ နိမိတ်ကောက် ယုံကြည်နေသော ဒေါ်လဲ့ရှေ့တွင် ဟားတိုက်ပြီး မရယ်ဝံ့၍သာ ခပ်ချုပ် ချုပ် ရယ်မောလျက် “မင်းနှယ်ကွယ်” ဟု အပြီးသတ် ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ရှင် ဘာသိသလဲ။ ဒါ ကျုပ်ကံ၊ ကျုပ်နိမိတ် မဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့အိပ်မက်က ၁၀ နှစ်လောက် ရှိပြီဟာ”

“သူ့အိပ်မက်က သူ့အတွက်ပေါ့ကွဲ့၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”
ဦးအောင်ညွန့်သည် ဒေါ်လဲ့မာန်နေသည့်ကြားထဲ၌ ဇွတ်တိုး၍ ကွန့် လိုက်မိသည်။

ဒေါ်လဲ့သည် ဦးအောင်ညွန့်၏ မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်ခေါက်လိုက်လျက် . . .

“ရှင်ကြီးဟာလေ . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ သေခါနီးနေတာတောင် အချိန်မစီးဘူး။ ရှေးက ငါ့တစ်ပါးမင်း ရာဇဝင်မကြားဖူးဘူးလား၊ ကြက် က သူ့ခေါင်းစားရင် မင်းဖြစ်မယ်တွန်အော်တာကို ကျောင်းက ဘုန်းကြီး က သိတာ၊ ကြက်သားဟင်းခွက်ခိုးစားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမင်းဖြစ်သလဲ၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး”

ဟော . . . အခုလည်း သူ့အိပ်မက်သူ အသုံးမှမချတတ်ဘဲ ကျုပ်ရှေ့
လာပြောတာ၊ ကျုပ်ချမ်းသာဖို့၊ ကျုပ်အသုံးချဖို့ပေါ့။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့
ဘယ်နှယ်ရှိရှိ မြင်းကို လောင်းမယ် . . .၊ တော့ပိုးလုံချည် သွားပေါင်
မယ်။ နိမိတ်ယူနေတုန်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ တစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောနဲ့ တိတ်
တိတ်နေပါ။ ကျုပ်ကံနဲ့ ကျုပ် ချမ်းသာဖို့ပြောတာ”

ဒေါ်လဲ့သည် ဦးအောင်ညွန့်ပါးစပ်မှ ထွက်လာဦးမည့် အဖျက်စကား
များကို ပိတ်ဆို့တားဆီးလိုက်ကာ ကပျာကသီ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ထသွား
လေ၏။

ဦးအောင်ညွန့်သည် စောစောက ဟားတိုက်၍ရယ်လိုက်ချင်
သလောက် ယခု ပါးစပ်ထဲမှ တံတွေးကို ပစ်ထွေးပစ်လိုက်ချင်သည်။
သို့သော် . . . မထွေးရဲပေ။ မနှစ်မြို့သော စိတ်ဖြင့် ကျိတ်၍သာ ပင့်
သက်ကြီး ချလိုက်လေသည်။

ဘုရားသွား ကျောင်းသွားဝတ်ရန် ခပ်လတ်လတ် ပုဆိုးဆို၍ သည်
တစ်ထည်ပင် ရှိတော့သည်။ ဒေါ်လဲ့သွားပေါင်မည်ကို မကျေနပ် မချမ်း
နိုင်ဖြစ်ကာ မြင်ပြင်းကတ်ကတ်ရှိသော်ငြားလည်း မဟန့်တားဝံ့သဖြင့်
စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောက် ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် မြို့နေလိုက်ရလေ၏။

ဒေါ်လဲ့သည် နောက်ဖေးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားကာ
မီးဖိုပေါ်မှ ရေနွေးအိုးချလျက် အကြမ်းအိုးထဲ ငှဲ့ထည့်လေသည်။ ယနေ့
မနက် ကလေးများကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရန် ချွေးခံအိတ်ထဲ၌ ပိုက်ဆံ စမ်းရင်း
စိတ်က တာမွေမြင်းဇောင်းသို့သာ စောနေ၍ အိတ်ထဲနှိုက်နေလို့ နှိုက်နေ
မှန်း မသိအောင် စမ်းနှိုက်နေကာ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို အကြာကြီး နှိုက်ယူ
ရလေသည်။

နံနက်တိုင်း လမ်းထိပ်သို့ မောင်လှကို မုန့်ဝယ်လွှတ်သည်။ နံနက်
ဘက် ပဲပြုတ်နှင့် နံပြား ဝယ်ခိုင်းကာ ပုလင်းထဲ၌ ဆီကုန်နေလျှင် မုန့်

စိမ်းပေါင်း အဝယ်ခိုင်းလျက် တစ်ခါတစ်ရံလည်း နို့ထမင်းအဝယ်လွှတ်သည်။

ယနေ့မနက် ဘာဝယ်ခိုင်းရမှန်း မစဉ်းစားအား၊ မပြောအား၍ အနားရောက်လာသော မောင်လှအား ပိုက်ဆံသာကမ်းပေးလိုက်သည်။

မောင်လှသည် ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကိုဆုပ်ကာ ဘာမှာကြားမလဲဟု ရပ်စောင့်နေ၏။

“သွားစမ်းပါဟဲ့ . . .၊ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ခဲ့”

ဒေါ်လဲ့သည် စိတ်တိုတိုနှင့် ငေါက်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ယူကာ ရေအင်တုံထဲ၌ နှစ်လှုပ်နေ၏။

“ဘာဝယ်ရမလဲ အမေရဲ့” ဟု မောင်လှက ထပ်မေးပြန်သည်။

ဒေါ်လဲ့သည် ရေထဲနှစ်လှုပ်ဆေးလိုက်သော ပန်းကန်၌ရေများစင်အောင် လက်နှင့်တအားလွှဲခါရင်း မောင်လှအား စားတော့ ဝါးတော့ မတတ် အရောင်ထွက်သောမျက်လုံးကြီးဖြင့် ကြည့်လေ၏။

“သွားမှာ . . . သွားစမ်း . . . လျှာရှည်လိုက်တာ ဖအေတူသား မပြောရဘူး။ တကတဲမှပဲ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ခဲ့။ နေ့တိုင်း နင်တို့ မျိုဆို့နေကြတာ ဘာဝယ်ရမှန်း မသိဘူးလား ဟင် . . .၊ ပြောမှဝယ်တတ်သလား မပြောဘဲနဲ့ မဝယ်တတ်တော့ဘူးလား”

အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အပုကို ပေါင်ပေါ်တင်ထိုင်နေသော ဦးအောင်ညွန့်သည် နောက်ဖေးမှ ရှည်လျားလှသော ဒေါ်လဲ့၏ မာန်မဲနေသံများကို နားငြီးလွန်း၍ “မုန့်လုံးရေပေါ်ဝယ်ခဲ့ဟေ့”ဟု နားအေးအောင် ပြောမိပြောရာ စွတ်ပြောလိုက်သည်။

မောင်လှသည် နောက်ဖေးမှ ပြေးထွက်လာကာ လမ်းပေါ်၌ ကဆုန်ချပြေးသွားလေ၏။ ဒေါ်လဲ့သည် မီးဖိုထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကို ယူထွက်လာလျက် ဦးအောင်ညွန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ကက်

ကက်လန်အောင် ရန်အရင်တွေ့သည်။

“မှာပြန်ပြီ ဒီကောက်ညှင်းကို အပုကောက်ညှင်းစားပြီး သေမတတ် ဖြစ်လို့ ဆရာခေါ်ရတာ ခုထက်ထိ ငွေတိုးဆပ်လို့ မကျေနိုင်သေးဘူး။ ခေါင်းမွေးပြောင်တော့မယ်။ အခု ဘယ်သူ့ကို မသာချချင်လို့ မုန့်လုံး ရေပေါ် မှာပြန်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

တင်မလေး၏ အိပ်မက်နိမိတ် ကောက်ယူခြင်းကို မိမိအား သရော် ရမလားဟု ခုထား၍ မုန့်လုံးရေပေါ်အကြောင်းပြကာ မျက်မှန်းကျိုးကျိုး ဖြင့် ဖိမဲနေလေ၏။

ဦးအောင်ညွန့်မှာ မိမိရှေ့၌ လက်ဖက်ရေကြမ်းဗန်းမချသေးခင် ကက် ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေသော ဒေါ်လဲ့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ အပု၏နှာခေါင်းမှ နှပ်များကို ပုဆိုးစနှင့် တို့သုတ်ပေးနေ၏။ ရန်တွေ့ သံစဲသွားမှ ဒေါ်လဲ့၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ “အေးကွယ် မေ့သွားတယ်” ဟု စကားနည်း ရန်စဲဖြစ်အောင် လေသံပျော့ပျော့နှင့် ပြောလိုက်ရသည်။

ဒေါ်လဲ့သည် ရေနွေးကြမ်းဗန်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ချလိုက် သည်။ ထိုနောက် ငါးသေတ္တာဘူးလွတ်ခွက်ထဲက ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ယူကာ သွားနှင့် ကိုက်ထားလျက် အိတ်ထဲက ဓာတ်မီးခြစ်ကို ထုတ်၍ ခြစ်ညှိနေ၏။

ဦးအောင်ညွန့်သည် ဒေါ်လဲ့၏ ဒေါသရုပ်ကို ငုံ့နေရာမှ အလစ် ခိုးကြည့်လျက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိကာ ဒေါ်လဲ့အားချော့မော့ပြော လေသည်။

“အိမ်မှာဆန်မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ လုံချည်ပေါင်ချင်လည်း ပေါင်ပါ။ ပေါင်ပြီးမြင်းသွားလောင်းမနေပါနဲ့၊ အိမ်မှာ လိုတာပဲ ဝယ်ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်လဲ့သည် ယမ်းပုံမီးကျသွားလေ၏။ အသားများ ဆတ်ဆတ် တုန်ကာ မိမိထက် အသက်ကြီး၍သာ ရွယ်တူချင်းသာဆိုလျှင် နပန်းလုံး

လိုက်ချင်အောင် ဒေါသထွက်လာ၏။

“တော်ပါ . . . ကျုပ်ကို တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့ ဆန်မရှိရင် မြမောင်ကို ဆိုင်မှာသွားယူခိုင်း။ ကျုပ်လုပ်မယ့်အလုပ်ကို ကဖျက်ယဖျက် မပြောနဲ့ မြင်းသွားလောင်းမနေပါနဲ့လေး ဘာလေးနဲ့ “လူများ မြင်းသမား မှတ်နေသလား။ ဆင်းရဲလွန်းလို့ မဆင်းရဲရအောင် ကြံရတာ အကြံ ကောင်းတော့ တစ်ချက်တော့” ဦးအောင်ညွန့်သည် ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ရာ အခြေအနေမသာသည်နှင့် လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့ဟု ငြိမ်နေတော့၏။

ဒေါ်လဲ့သည် နောက်ဖေးဘက်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းသွားကာ ရေသွားချိုးနေလေသည်။

ဦးအောင်ညွန့်သည် ကလေးတစ်အုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့၌ စားသောက် လျက်နေကြစဉ် ဒေါ်လဲ့သည် ထီးဆွဲကာ အထုပ်တစ်ခု ပိုက်ထွက်လာ ပြီး မောင်လှအား ပိုက်ဆံငါးမူးထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဈေးသည်လာရင် ဟင်းချက်ဖို့ ခေါ်ဝယ်၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့ လျှောက်ဆော့မနေနဲ့၊ ကလေးတွေကို ကြည့်”

မိမိအား စိတ်ကောက်လျက် စကားပင် အဖက်လုပ်မပြောနိုင်ဘဲ မောင်လှသာ မှာကြားထွက်သွားသော ဒေါ်လဲ့ကိုအိမ်ထဲမှ မျှော်ကြည့် ရင်း အံ့ကိုမသိမသာ ကြိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ။